

[Svend Auken]

Jeg mener fortsat, selv om statsministeren ikke kan lide, at jeg siger det, at Folketinget er langt, langt bedre sammensat, end den nuværende regering er, langt bedre. Vælgerne har gjort det betydeligt bedre end dem, der har været ansvarlige for regeringsdannelseprocessen – eller rettere sagt den proces, som ikke fik lov at finde sted – og derfor står vi i en situation, hvor vi har en regering, der er sammensat på et endnu snævrere grundlag end den tidligere i et Folketing, der har en helt anden sammensætning end det, der var gældende under KVR-regeringen. Det er det, der giver problemet.

Men jeg sluttede alligevel min tale med at sige, at selv om vi har den forkerte regering, så håber jeg ikke, det vil bremse for, at vi kan føre den rigtige politik.

Den anden ting, som statsministeren ikke fik helt rigtigt fat i i mit første indlæg, var, at jeg skulle have sagt, at det var vanskeligt at se, hvordan VK kunne indgå i de positive flertal, som jeg så mulighed for i Folketinget.

Det er rigtigt, jeg sagde næsten det, men jeg sagde ikke helt det, for jeg sagde nemlig, at det var vanskeligt at se, hvordan V og K sammen kunne indgå i disse positive flertal. Jeg kan meget vel forestille mig situationer, hvor de to partier adskilt fra hinanden, hver for sig, kunne indgå i positive flertal, men det, der har blokeret for samarbejdet i dansk politik, har været, at de to partier har holdt hinanden i skak. Det var uenigheden mellem Venstre og De Konservative om taktikken i forhold til Socialdemokratiet, der bremsede forhandlingerne i 1989, der bremsede forhandlingerne i 1990, og som har ført til, at resultaterne har været så pauvre, som tilfældet har været.

Vi er tilhængere af et bredt samarbejde, men vi var også tilhængere af en regering, som var udtryk for det brede samarbejde og ikke for en snæver løsning – jeg havde nær sagt for en snæver vending – i det parlamentariske liv, og derfor havde vi ønsket egentlige forhandlinger om en bred regering på et realistisk politisk grundlag. Hvem ved, om vi kan få sådanne forhandlinger på et senere tidspunkt? Statsministeren sagde lidt nedslående, at vi skulle indstille os på, at det skulle der i hvert fald ikke blive mulighed for, men lykkeligvis er statsministeren jo ikke ene om at bestemme det.

Jeg er enig med statsministeren på ét punkt, og det er, når han siger, at det er farligt, hvis vi

maler den danske situation i for sorte farvenuancer. Omvendt må jeg advare imod de tendenser til skønmaleri, som f.eks. den seneste budgetredegørelse er udtryk for. Her anlægger man en vurdering af udsigterne for dansk økonomi, som afviger på en række afgørende områder fra de vurderinger, som uafhængige sagkyndige har anlagt.

En kendsgerning er det i hvert fald, at vi i øjeblikket mister arbejdspladser i industrien, fire et halvt tusinde har vi mistet i løbet af det sidste år inden for industrien, og udsigterne til stigende arbejdsløshed er der stadig.

Det er også en kendsgerning, at vi har et stort og stigende underskud på statens budget. Havde vi ikke haft realrenteafgiften, så ville vi i dag have et underskud, som var langt større i kroner og øre end det underskud, som man oplevede under den tidligere socialdemokratiske regering.

Det er i den situation, at vi hele tiden har understreget, at det er vigtigt, før man giver lettelser, at sikre, at man har penge.

Det er rigtigt, at jeg har sagt, at omkring lettelserne havde jeg indtryk af at der var en 98 pct.s enighed eller i hvert fald udsigt til 98 pct.s enighed mellem de daværende regeringspartier og Socialdemokratiet. Men det springende punkt var dengang og er det i dag, hvor penge skal komme fra. Hvis man gennemfører ufinansierede skattelettelser eller skattelettelser i kraft af kreativ bogføring, så ved befolkningen udmærket godt, at så vender regningen tilbage i form af brugerbetaling og nedskæringer på et senere tidspunkt.

Jeg sagde ved fremsættelsen af vort forslag i november, at det netop var dette med finansieringen, der var det springende punkt. Vort forslag førte til en nedsættelse af budgetunderskuddet, hvorimod regeringens forslag førte til en belastning med 3-5 mia. kr.

Det er derfor, jeg kan gentage, at hvis regeringen vil tage udgangspunkt – hvad jeg forstod at statsministeren var indstillet på – i Socialdemokratiets forslag fra november 1990, så skylder han også at tage udgangspunkt i et og alt i det, der skal finansiere skattelettelserne. Tager man kun den ene side ud og ikke den anden side, tager man ikke indgrebet over for de arbejdsfrie indtægter eksempelvis, så får man en skæv og uretfærdig politik. Vi er ikke med til lettelser, som ikke er udtryk for retfærdighed,